

MICHAEL
CONNELLY

STRATENÉ
SVETLO

TOP
Krimi

STRATENÉ SVETLO

Michael Connelly

STRATENÉ
SVETLO

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2003 by Hieronymus, Inc.
This edition was published by arrangement with Little,
Brown and Company (Inc.), New York, USA.
All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2004, 2021
Translation © Patrick Frank 2004, 2021

ISBN 978-80-556-5197-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Táto kniha je venovaná:
Noelovi, Megan, Samovi,
Devinovi, Maddie, Michaelovi,
Brendanovi, Connorovi, Callie,
Rachel, Maggie a Katie*

Srdcové záležitosti sa nikdy nekončia.

Povedala mi to jedna žena. Vraj to čítala v básni. Chápala to tak, že ak si raz niečo vezmete k srdcu, ak to schováte do jeho červených zamatových záhybov, už nikdy vás to neopustí. Nech sa stane čokoľvek, stále to bude s vami. Mohlo ísť o človeka, miesto, sen, poslanie – o čokoľvek, čo vám je posvätné. Tá žena vravela, že v záhyboch srdca je to všetko prepojené. Navždy. Je to súčasťou jedného celku a už nikdy to neodíde. Bude to biť v rovnakom rytme ako vaše srdce.

Mám päťdesiatdva rokov a verím tomu. Keď sa v noci márne pokúšam spať, viem to s absolútnou istotou. Práve vtedy vidím, ako sa cesty osudu prepájajú aj s ľuďmi, ktorých som miloval, nenávidel, ktorým som pomáhal alebo ubližoval. Vidím ruky, ktoré sa ku mne naťahujú. Počujem ten rytmus a viem, čo musím spraviť. Poznám svoje poslanie a chápem, že sa od neho nemôžem odvrátiť ani pred ním ujsť. V takých chvíľach mi je jasné, že srdcové záležitosti sa nikdy nekončia.

1

Ani vo sne by mi nenapadlo, že Alexander Taylor mi príde otvoriť osobne. Popieralo to všetko, čo som vedel o Hollywoode. Muž s filmami za miliardu dolárov na konte nikdy nikomu neotvára. Namiesto toho má pri dverách uniformovaného strážnika, ktorý pustí návštevu až po tom, čo podrobne preverí jej doklady aj to, či je objednaná. Potom ju odovzdá majordómovi alebo hlavnej slúžke, s ktorou čo najtichšie prejde zvyšok cesty.

V sídle na Bel Air Crest Road ma však nič také nečakalo. Brána na prístupovú cestu bola otvorená, a keď som zaparkoval pred domom a zaklopal na dvere, otvoril mi sám veľký šampión kasových úspechov. Za ním sa rozprestieral dom, ktorého rozmery mohli byť presnou kópiou jedného z terminálov losangeleského medzinárodného letiska.

Taylor bol kus chlapa. Mal vyše meter osemdesiat a dobrých stodesať kíl. Vyzeral dobre – aj vďaka kučeravým hustým vlasom a výrazným modrým očiam. Brada mu dodávala nádych povzneseného umelca, hoci to, v čom bol taký dobrý, malo s umením len pramálo spoločné.

Na seba mal svetlomodré bežecký úbor, ktorý zrejme stál viac než všetko, čo som mal na sebe ja. Okolo krku sa mu vynímal biely uterák, zastrčený pod golier. Líca mal zružovené a dýchal dosť ťažko. Očividne som ho v čomsi vyrušil a ani trocha sa mu to nepáčilo.

Prišiel som k nemu vo svojom najlepšom sivom obleku, za ktorý som pred tromi rokmi zaplatil tisícvesto dolárov. Nemal som ho na sebe deväť mesiacov, takže keď som ho ráno vytiahol zo skrine, musel som z neho najprv vytriasť prach. Bol som hladko oholený a mal som jasný cieľ – prvý

raz od chvíle, keď som ten oblek pred deviatimi mesiacmi odložil.

„Poďte ďalej,“ vyzval ma Taylor. „Všetci majú voľno a ja som práve cvičil. Máte šťastie, že telocvičňa je hneď pri hale. Inak by som vás nebol počul. Je to dosť veľký dom.“

„Veru tak. Bolo to šťastie.“

Stiahol sa do domu. Nepodal mi ruku, rovnako ako keď sme sa prvý raz stretli pred štyrmi rokmi. Jednoducho šiel ďalej a zatváranie dverí nechal na mňa.

„Nebude vám prekážať, ak počas nášho rozhovoru dokončím cvičenie na bicykli?“

„Vôbec nie.“

Prešli sme cez mramorovú vstupnú halu. Taylor kráčal tri kroky predo mnou, akoby som patril do jeho suity. Zrejme sa tak cítil pohodlnejšie a mne to vyhovovalo. Aspoň som mal príležitosť poobzerať sa tam.

Rad okien na ľavej strane poskytoval výhľad na luxusné vybavenie okolo vily – zvlnený trávnik vo veľkosti futbalového ihriska, vedúci k čomusi, čo vyzeralo na hosťovský dom, krytý bazén alebo oboje naraz. Parkoval pred ním golfový vozík, od ktorého bolo vidieť vyjazdené koľaje k hlavnému domu. V Los Angeles som toho už videl veľa, od najchudobnejších brlohov po honosné sídla na vrcholoch kopcov. Prvý raz som však bol v dome s takým veľkým pozemkom, že sa po ňom museli presúvať v golfovom vozíku.

Na stene vpravo viseli zarámované plagáty filmov, ktorých bol Taylor producentom. Niekoľko z nich som videl, keď sa prepracovali do televízie, a na ostatné zasa bežali reklamy. Pováčšine to boli akčné snímky, ktoré sa dajú dokonale napasovať do tridsaťsekundového reklamného šotu a nevyvolávajú vo vás pocit, že by ste ich museli vidieť aj celé. Nemohli sa pokladať za umenie v žiadnom zmysle tohto slova, no v Hollywoode boli oveľa dôležitejšie než akékoľvek umenie. Boli totiž ziskové, a to je najpodstatnejšia zo všetkých podstatných vecí.

Taylor ukázal širokým gestom doprava a vošiel do telocvične. Šiel som za ním. Tá miestnosť dávala termínu „domáce cvičenie“ úplne nový význam. Pri stenách so zrkadlami boli zoradené prístroje od výmyslu sveta. V strede stál kompletne vybavený boxerský ring. Taylor sa usadil na sta-

cionárny bicykel, stisol pár tlačidiel na digitálnom displeji a začal šliapať do pedálov.

Vysoko na protiľahlej stene boli tri veľkoplošné televízne obrazovky, naladené na dva konkurenčné spravodajské kanály a Bloombergove ekonomické správy. Práve na tých bežal aj zvuk. Taylor ho stlmil diaľkovým ovládačom. Toľkú slušnosť som od neho naozaj nečakať. Keď som s jeho sekretárkou vybavoval toto stretnutie, vyvolávala vo mne dojem, že budem mať obrovské šťastie, ak mi tento veľikán dá priestor na pár otázok, zatiaľ čo bude vybavovať s úrne telefonáty.

„Kde máte partnera?“ spýtal sa ma. „Myslel som, že vždy robíte vo dvojici.“

„Ja radšej pracujem sám.“

Chvíľu som to nechal tak. Nehybne som tam stál a pozoroval, ako Taylor chytá na bicykli rytmus. Ťahalo mu na päťdesiatku, no vyzeral oveľa mladší. Možno to dosiahol tým, že sa obklopil takým veľkým množstvom zariadení na udržanie kondície, zdravia a mladosti, ale možno na tom pracoval aj tím plastických chirurgov a botulínové injekcie.

„Môžem vám dať osem kilometrov,“ vyhlásil a prehodil uterák cez držadlá bicykla. „To je asi dvadsať minút.“

„To by mi malo stačiť.“

Siahol som do saka po poznámkový blok. Mal drôtenú špirálu a jej koniec sa mi zachytil do podšívky. Cítil som sa ako somár. Nakoniec som ho jednoducho vytrhol, ignorujúc zvuk trhajúcej sa látky. Zahanbene som sa nad tým usmial. Taylor mi pomohol tým, že obrátil pohľad k jednej z televíznych obrazoviek.

Z bývalej práce mi najviac chýbajú práve takéto drobnosti. Vyše dvadsať rokov som vo vrecku nosil malý blok s tvrdou väzbou. Tie s drôtenou špirálou neboli dovolené – šikovný právnik by mohol tvrdiť, že sme z poznámok vytrhli tie, ktoré jeho klienta očisťujú. Vyriešilo sa to používaním zápisníkov v tvrdej väzbe, ktoré sa navyše lepšie vyťahovali zo saka.

„Som rád, že ste sa mi ozvali,“ nadhodil Taylor. „Dodnes ma trápi, čo sa stalo Angie. Stále na to musím myslieť. Bolo to dobré dievča. Myslel som, že ste sa na to už vykašľali. Mal som pocit, že vám to nepripadá dosť dôležité.“

Prikývol som. Keď som telefonoval s jeho sekretárkou, veľmi starostlivo som volil slová. Neklamal som jej, no aj tak som spôsobil, že došla k nesprávnym záverom. Bolo to nevyhnutné. Ak by som jej povedal, že som bývalý policajt, ktorý sa na vlastnú päsť pustil do vyšetrovania starého prípadu, nemal by som šancu dostať sa kamkoľvek, kde sa vyskytoval aj tento šampión kasových trhákov.

„No... Kým začneme, asi by som mal podotknúť, že zrejme došlo k nedorozumeniu. Nevieam, čo vám povedala sekretárka, ale ja nie som policajt. Už nie.“

Taylor na moment vypadol z rytmu, hneď ho však zasa chytil. Tvár mal červenú a potil sa ako kôň. Siahol na držiak pod digitálnym ovládacím panelom a zobral z neho okuliare aj kartičku s emblémom svojej producentskej kancelárie. Nasadil si okuliare a začal z nej čítať poznámky.

„Tu stojí niečo iné,“ vyhlásil. „O desiatej mám mať stretnutie s detektívom Harrym Boschom z losangeleskej polície. Písala to Audrey a tá u mňa pracuje osemnásť rokov – už od čias, keď som dolu vo Valley robil kraviny rovno na video. Vykonáva svoju prácu kvalitne. Je veľmi presná.“

„Nuž, ja som Harry Bosch a dlhé roky som bol aj detektív. Vlani som odišiel do dôchodku. Možno som to pri telefonáte nepovedal dosť jasne. Na vašom mieste by som ju za to nevinil.“

„Ani nebudem.“

Zagánil na mňa. Nakláňal pritom hlavu, aby sa mohol pozeráť ponad okuliare.

„Čo teda odo mňa chcete, pán detektív, alebo presnejšie, pán Bosch? Ešte šesť kilometrov, a skončili sme.“

Vpravo od bicykla stála lavica s prístrojom na precvičovanie hrudných svalov. Posadil som sa na ňu. Potom som vytiahol z vrecka košeľe pero – tentoraz bez zádrhov – a prichystal sa na písanie.

„Nevieam, či si na mňa pamätáte, pán Taylor, ale už sme spolu hovorili. Keď sa pred štyrmi rokmi našla mŕtvola Angelly Bentonovej vo vestibule jej bloku, ten prípad prideliťli mne. Stretli sme sa v kancelárii Eidolon Productions v Archway Pictures. Bola so mnou aj moja partnerka Kiz Riderová.“

„Pamätám si na to. Tá černoška vavela, že sa s Angelou pozná – myslím, že z telocvične. Spomínam si, že ste vo

mne vyvolali veľkú dôveru. Lenže potom ste zmizli. Už ste sa mi neozvali a...”

„Prípado nám zobrali. Boli sme z hollywoodskej divízie, a keď po pár dňoch došlo k tej lúpeži a prestrelke, celé to prebralo oddelenie lúpeží a vražd.“

Bicykel ticho pípola a mne napadlo, že Taylor zrejme prešiel ďalší kilometer.

„Spomínam si, čo to boli za typy,“ nadhodil Taylor pohrdavo. „Hlúpy a hlúpejší. Nevyvolávali vo mne absolútne nič. Spomínam si, že jeden sa viac ako o Angellin prípad zaujímal o miesto odborného poradcu pre moje filmy. Čo je s nimi?“

„Jeden je mŕtvy a druhý na dôchodku.“

Dorsey a Cross. Oboch som poznal osobne. Nech si o nich ten chlap vraví, čo chce, boli to schopní vyšetrovatelia. Na oddelenie lúpeží a vražd nepridelujú nijakých chmuľov. Taylorovi som to nepovedal, no tí dvaja sa stali na polícii čímsi ako vzorom nekonečnej smoly. Keď pracovali na vyšetrovaní prípadu, ktorý dostali niekoľko mesiacov po vražde Angelly Bentonovej, zastavili sa v jednom hollywoodskom bare na rýchly obed a štamperlík. Sedeli v boxe so syrovými sendvičmi a Buschmills, keď tam vrazil ozbrojený lupič. Podľa vyšetrovacej verzie sa Dorsey, ktorý sedel tvárou k dverám, pokúsil vyskočiť z boxu, no nestihol to. Kým odistil zbraň, páchatel ho zložil strelou, ktorá ho zabila, skôr ako dopadol na zem. Crossovi prvý projektil naštrbil lebku a druhý prenikol cez krk priamo do chrbtice. Posledný prišiel na rad barman. Lupič ho zastrelil z bezprostrednej blízkosti.

„A čo bolo potom s prípadom?“ položil si Taylor rečnicu otázku. K padlým policajtom očividne nemal ani štipku súcitu. „Absolútne nič. Stavím sa, že naň len padal prach, rovnako ako na ten lacný oblek, čo ste vytiahli zo skrine, keď ste sa chystali za mnou.“

Prehltol som tú urážku, pretože som musel. Jednoducho som prikývol, akoby som s ním súhlasil. Nevedel som odhadnúť, či je taký rozzúrený pre vraždu mladej ženy alebo skôr pre lúpež a ďalšiu vraždu, pre ktoré musel zrušiť naskrúcanie svojho filmu.

„Tí dvaja na ňom naplno pracovali celých šesť mesiacov,“ ozval som sa. „Potom im začali pridelať ďalšie prípady.“

Zločiny sa dejú každý deň, pán Taylor. Nie je to ako vo vašich filmoch. Kiežby to tak bolo.“

„No jasné. Začali riešiť niečo iné,“ zavrčal. „Lahučká výhovorka, nemyslíte? Hoďme to na priveľkú vyťaženosť, a je to. Ibaže to dievča je stále mŕtve a prachy stále v ťahu. No a čo? Pustíme sa do niečoho iného. Ďalší, prosím!“

Myslel som, že už skončil. Mýlil som sa.

„Lenže ubehli štyri roky a teraz ste tu zrazu vy. O čo vám ide, Bosch? Presvedčili ste rodinu, aby vás najala? Je to tak?“

„Nie. Všetci jej príbuzní žijú v Ohio. Nekontaktoval som sa s nimi.“

„Tak o čo vám ide?“

„Ten prípad ostal nevyriešený, pán Taylor, a mne na ňom stále záleží. Mám pocit, že sa na ňom nepracuje dosť... intenzívne.“

„To je všetko?“

Prikývol som. Producent chvíľu premýšľal a potom aj on prikývol.

„Päťdesiat litrov,“ povedal mi.

„Prosím?“

„Zaplatím vám päťdesiat litrov – ak to vyriešite. Ak to nevyriešite, nedá sa o tom nakrútiť film.“

„Pán Taylor, zrejme ste nadobudli mylný dojem. Nechcem vaše peniaze a toto nie je film. Momentálne potrebujem iba vašu pomoc.“

„Teraz ma dobre počúvajte. Parádny príbeh viem vždy rozoznať na prvý pohľad. Detektív, ktorého máta starý nevyriešený prípad, je priam geniálna téma. Päťdesiat na ruku a o zvyšku sa môžeme dohodnúť.“

Zobral som z lavice zápisník aj pero a postavil som sa. Toto stretnutie nebolo na nič, teda aspoň nie na to, kvôli čomu som prišiel.

„Ďakujem, že ste si na mňa našli čas, pán Taylor. Ak nenájdem cestu von, vypálím svetlicu.“

Len čo som spravil prvý krok k dverám, zozadu sa ozvalo ďalšie pípnutie bicykla a po ňom Taylor.

„No tak, Bosch!“ zavolał za mnou. „Počte naspäť a kladte otázky. Ak tých päťdesiat litrov nechcete, nechám si ich.“

Obrátil som sa k nemu, no ostal som stáť. Opäť som otvoril blok.

„Začnime lúpežou,“ navrhol som. „Kto z vašej firmy vedel o tých dvoch miliónoch dolárov? Teraz myslím na ľudí, čo poznali detaily. Kedy mali doraziť na miesto nakrúcania a ako ich mali priviezť? Potrebujem každé meno a všetko, na čo si spomeniete. Začínam od nuly.“

2

Angella Bentonová zomrela v deň svojich dvadsiatych štvrtých narodenín. Jej telo sa našlo schúlené na španielskej dlažbe vo vestibule bloku na bulvári Fountain, kde mala byť. Jej kľúče ostali zastrčené v schránke. Už z nej nestihla vybrať dve blahoželania, jedno od otca a druhé od matky. Ukázalo sa, že tí dvaja neboli rozvedení, iba chceli popriať svojej jedinej dcére k narodeninám každý osobitne.

Niekoľko ju zaškrtil. Pred alebo po smrti – asi skôr po nej – jej páchatel roztrhol blúzku a posunul podprsenku, aby jej odhalil prsia. Nad telom masturboval, čo dokazovalo niekoľko kvapiek ejakulátu, ktorý technici z kriminalistického laboratória podrobili testom na DNA. Zmizla aj jej kabelka. Nikdy sa nenašla.

K vražde podľa odhadov došlo v čase medzi jedenástou a dvanástou v noci. Telo našiel jeden zo susedov, ktorý šiel o pol jednej na prechádzku so psom.

Hneď nato som do prípadu nastúpil ja. V tom čase som bol detektív tretej triedy, pridelený na hollywoodsku divíziu losangeleskej polície. Mal som dvoch partnerov. Pracovali sme v trojiciach, a nie v pároch ako kedysi, pretože práve bežal experimentálny program, ktorý mal urýchliť riešenie prípadov. Spolu s Kizmin Riderovou a Jerrym Edgarom ma o jednej v noci zburcoval operátor. Stretli sme sa na stanici, zobrali si dve autá a vyrazili na miesto činu. Telo Angelly Bentonovej sme prvý raz videli približne dve až tri hodiny po smrti.

Ležala na boku na dlaždiciach farby zaschnutej krvi. Oči mala vytreštené, no aj tak bolo vidieť, že má celkom peknú tvár. V rohovkách boli zreteľné stopy po krvácaní. Všimol som si aj to, že jej odhalená hrud' je skoro plochá. Vyzerala

takmer chlapčensky a mne napadlo, že sa pre to musela cítiť dosť trápne, najmä v meste, v ktorom telesné proporcie často prevažujú nad tým, čo má človek v sebe. Mal som pocit, že tá roztrhnutá blúzka a posunutá podprsenka veľmi výrazne zhoršujú útok proti jej osobe. Vrahovi nestačilo, že ju pripravil o život, navyše ešte musel svetu ukázať jej najcitlivejšiu stránku.

Najviac som si však pamätal jej ruky. Keď sa bezmocne zrútila na zem, dostali sa k sebe. Vytrčali nad telo, akoby sa snažila čosi dosiahnuť alebo dokonca o niečo prosiť. Vyzeralo to ako na renesančnom obraze – ako ruky zatratencov načahujúcich sa k nebu a prosiacich o odpustenie. V živote som pracoval na takmer tisíc vraždách, no ani jedna mŕtvoľa na mňa tak silno nezapôsobila.

Možno som v bežnej polohe po páde videl niečo, čo tam nebolo, no každý prípad je ako bitka vo vojne, ktorá sa nikdy nekončí. Verte mi, zakaždým, keď idete do boja, si so sebou musíte niečo zobrať. Musíte mať čosi, čoho sa môžete držať, čo vás ženie vpred alebo ťahá z priepasti. Na tie ruky som jednoducho nemohol zabudnúť. Bol som presvedčený, že sa naťahujú ku mne. Ten pocit mám dodnes.

Prvý krok vo vyšetrovaní sme spravili okamžite, pretože Kizmin Riderová spoznala obeť. Bola to jej známa. Poznala jej meno z telocvične El Centro, kam obe chodievali. Keďže práca v oddelení vražd znamená okrem iného aj veľmi nepravidelný životný rytmus, nemohla si stanoviť pevný cvičebný rozvrh. Chodila cvičiť vtedy, keď mala práve voľno. Často sa pritom stretávala práve s Bentonovou, a kým stúpali vedľa seba po StairMasteroch, vytvoril sa medzi nimi takpovediac konverzačný vzťah.

Kizmin vedela, že Bentonová sa snaží robiť kariéru vo filme, ale ako producentka. Pracovala ako asistentka produkcie vo firme Eidolon Productions, vedenej Alexandrom Taylorom. Producent musí fungovať dvadsaťštyri hodín denne, podľa toho, ako je kde voľné miesto a personál na nakrúcanie. To znamenalo, že Angella mala dosť podobný cvičebný rozvrh ako Kizmin, a podobne ako Riderová, ani ona nemala čas na osobné vzťahy. Raz jej prezradila, že za posledný rok bola iba dva razy na rande a nemá nijakého stáleho priateľa.

Bolo to len veľmi povrchné priateľstvo. Riderová sa s ňou ani raz nestretla inde ako v telocvični. Obe to boli mladé ženy, ktoré sa snažili, aby ich nezradilo telo, kým vedú rušný pracovný život, pokúšajúc sa vyštveraf po rebríčku svojej profesie.

To, že ju Kiz poznala, znamenalo výborný štart pre vyšetrovanie. Od začiatku sme vedeli, o koho ide – o zodpovednú mladú ženu, ktorá dbá nielen o kariéru, ale aj o zdravie. Tým sme teda mohli ihneď vylúčiť množstvo aspektov týkajúcich sa životného štýlu, ktoré by nás inak viedli do slepých uličiek. Negatívom na celej veci bolo to, že Kizmin musela prvý raz vyšetrovať vraždu človeka, ktorého osobne poznala. Už na mieste činu som videl, ako ju to šokovalo. Zvyčajne vie dosť podrobne rozoberaf všetky možné uhly pohľadu a vytváraf prvé hypotézy. Nad Angellou Bentonovou však zaryto mlčala.

Nenašli sa nijakí očití svedkovia vraždy. Do vestibulu nebolo z ulice vidieť, takže vrahovi ponúkal ideálne súkromie. Mohol sa tam presunúť a zaútočiť bez toho, aby ho ktokoľvek zazrel. Na druhej strane však toto miesto predstavovalo aj isté riziko. Na Bentonovú a vraha totiž mohol kedykoľvek naraziť niektorý z nájomníkov pri príchode alebo odchode z bytu. Keby sa napríklad majiteľ toho psa rozhodol zobrať svojho miláčika na prechádzku o hodinu skôr, mohol zasiahnuť do zločinu a zachrániť Angellu alebo sa sám stať obeťou.

Anomálie. Veľká časť našej práce stála práve na nich. Ten zločin vyzeral na náhodný útok. Vrah si jednoducho všimol Bentonovú, šiel za ňou, a keď sa mu naskytla dobrá možnosť, zaútočil. Niektoré aspekty miesta činu, najmä jeho výhodná poloha, však naznačovali, že mohlo ísť aj o niečo plánované. Páchatel mohol na obeť číhať ako lovec na svoju korisť pri návnađe.

A ďalšia anomália – Angella Bentonová mala iba nejakých stošesťdesiat centimetrov, no bola to silná mladá žena. Kizmin ju videla pri cvičení a mohla dosvedčiť, koľko má sily a húževnatosti. Nenašli sa však žiadne stopy po zápase. Pod nechtami nemala kožu ani krv cudzieho človeka. Že by svojho vraha poznala? Prečo sa nebránila? Masturbácia a odhalené prsia naznačovali psychosexuálny motív aj to,

že páchatel bol pri čine sám. To, že Angella nebojovala o život, však dokazovalo, že ju rýchlo a dokonale premohol. Čo ak teda bolo páchatelov viac?

Počas prvých dvadsiatich štyroch hodín sme hľadali stopy, zbierali dôkazy a vykonávali prvé výsluchy ľudí, priamo prepojených s miestom činu. Až potom sme sa pustili do triedenia toho, čo máme, a do práce na anomáliách. V ideálnom prípade ich rozlúsknete ako orech, a všetko je hneď jasné. No a práve ku koncu druhého dňa nám napadlo, či miesto činu nie je naaranžované, inými slovami, či na ňom páchatel úmyselne nevytvoril scénu, ktorá nás zvedla zo správnej cesty. Pochopili sme, že vrah si myslí, že je šikovnejší ako my, a snaží sa nás zapliesť do márneho pátrania po sexuálnom útočníkovi, hoci skutočnosť je celkom iná.

Najviac nás o tom presvedčilo semeno na tele zavraždenej. Pri prezeraní fotografií z miesta činu som si všimol, že jednotlivé kvapky sú v jednej línii, naznačujúcej trajektóriu. Všetky však boli okrúhle. Každý vyšetrovateľ, ktorý sa niekedy stretol so stopami krvi, vie, že okrúhle kvapky vznikajú vtedy, keď krv voľne kvapká. Keď vystrekne, sú oválne v jednej osi s dráhou, ktorou striekala. Pre istotu sme sa spýtali odborníka na krvné stopy, či to platí aj pri iných telesných tekutinách. Potvrdil nám to, čo pre nás znamenalo veľkú anomáliu. Vyzeralo to na možnosť, že páchatel pridal semeno na telo úmyselne. Zrejme ho mal pripravené už pred činom a jednoducho ho nakvapkal na mŕtvolu, aby nás oklamal.

Zamerali sme vyšetovanie týmto smerom. Už sme sa naň nepozerali ako na prípad, v ktorom obeť jednoducho nechtiac vošla do zóny, kde operoval sexuálny predátor. Bolo to inak. Tou zónou bola sama Angella Bentonová. Vraha priľákalo niečo, čo sa týkalo iba jej.

Začali sme rozoberať jej život a prácu, hľadajúc skrytý motív, ktorý v konečnom dôsledku viedol k vražde. Niekoľko ju chcel vidieť mŕtvu a bol dosť inteligentný, aby to zakamufloval tak, že to vyzeralo ako náhodný útok nejakého psychopata. Pred verejnosťou sme stále tvrdili, že pátrame po sexuálnom vrahovi, no v skutočnosti sme preverovali celkom iné veci.

Na tretí deň vyšetovania si Edgar zobral na starosť pitvu a rastúce papierovanie, zatiaľ čo ja s Riderovou sme

sa vybrali do terénu. Celých dvanásť hodín sme strávili v sídle Eidolon Productions v budove Archway Pictures na bulvári Melrose. Producentská firma Alexandra Taylora v nej zaberala azda tretinu všetkých kancelárskych priestorov. Mala vyše päťdesiat zamestnancov a Angella Bentonová sa z titulu svojej funkcie asistentky produkcie stýkala so všetkými z nich. Asistent produkcie je človek z jednej z najnižších priečok hollywoodskeho kariérneho rebríčka. Angella bola vo firme dievča pre všetko a niekedy doslova poskok. Nemala ani vlastnú kanceláriu, iba stôl v poštovej miestnosti bez okien. To jej však neprekážalo, pretože aj tak neprestajne pendlovala medzi jednotlivými nakrúcaniami a sídlom firmy. Firma Eidolon Productions mala v tom čase rozpracované dva filmy v dvoch rôznych častiach Los Angeles. Nakrúcanie každého z nich bolo samostatným svetom – stanovým mestečkom, ktoré sa takmer každý večer balilo a presúvalo na nové miesto. Mestom s minimálne stovkou ďalších ľudí, ktorí mohli prísť do styku s Angellou Bentonovou a ktorých sme teda museli vypočuť.

Bola to hrozná drina. Požiadali sme o pridelenie ľudí, ktorí by vykonávali výsluchy svedkov. Poručička nám žiadnych nedala. Kým sme s Kizmin vypočuli aspoň tých z centrály, ubehol celý deň. Práve vtedy som jediný raz hovoril s Alexandrom Taylorom. Už po polhodine bolo jasné, že výsluch je povrchný a nikam nevedie. Bentonovú, pravdaže, poznal, nie však dobre. Nachádzala sa na spodnej priečke a on bol úplne hore. Stretávali sa len zriedkavo a nakrátko. Pracovala v jeho firme iba necelých šesť mesiacov a navyše ju neprijal on, ale ktorýsi z podriadených.

Prvý deň výsluchov nepriniesol nič, čo by nám pomohlo. Ani jedna z výpovedí nás nepriviedla na nejaký nový smer alebo záber vyšetrovania. Dostali sme sa do slepej uličky. Z ľudí, s ktorými sme hovorili, nik nemal tušenia, prečo by ktosi chcel zavraždiť Angellu Bentonovú.

Na druhý deň sme sa rozdelili a každý sme išli na iné miesto nakrúcania. Edgar si vybral televíznu produkciu vo Valencii. Nakrúcali tam rodinnú komédiu o manželskom páre s jediným dieťaťom, ktoré intriguje, aby nemali ďalšie. Riderová išla do ateliérov neďaleko svojho bydliska v Santa Monice, kde nakrúcali film o mužovi, ktorý si privlastní zá-

sluhy za poslanie anonymnej pohľadnice k svätému Valentinovi a vybuduje svoj vzťah ku krásnej kolegyni na lži. Tá ho však rozožiera znútra ako rakovina. Mne pripadol film nakrúcaný priamo v Hollywoode – akčná komédia o zlodějke, ktorá ukradne kufor s dvoma miliónmi dolárov, no nevie, že tie peniaze patria mafii.

Ako detektív tretej triedy som bol vedúcim vyšetrovacej skupiny. Preto som sám rozhodol, že Taylorovi ani nikomu z jeho firmy neprezradíme, že sa chystáme vypočúvať ľudí z nakrúcania. Nechceli sme, aby to vedeli vopred. Jednoducho sme si rozdelili miesta a ráno na ne vtrhli bez ohlásenia. Policajný preukaz stačil na to, aby nám v tom nik nebránil.

To, čo sa stalo krátko po mojom príchode na scénu, je dobre zdokumentované. Niekedy premýšľam o tom vyšetrovaní a ľutujem, že som tam nešiel o deň skôr. Tak by som totiž mohol zaregistrovať, ako niekto hovorí o tých peniazoch, a bolo by mi to došlo. Pravda je však taká, že som vyšetrovanie viedol dobre. Vykonali sme správne kroky v správnom čase. Nemám si čo zazlievať.

Po štvrtom dni mi už vyšetrovanie nepatrilo. Zobralo mi ho oddelenie lúpeží a vražd, ktoré k nám vtrhlo ako veľká voda. Pokračovali v ňom Jack Dorsey a Lawton Cross. Spadalo doň totiž všetko, čo má toto elitné oddelenie vo svojich prípadoch rado – filmy, peniaze a vražda. Lenže Dorseymu a Crossovi sa nedarilo. Ich práca nikam nevedla, po čase k nej dostali aj ďalšie prípady a potom si zašli do baru Natov Deň kobyliiek na šunkový sendvič a poldecák. Prípady v podstate zomrel spolu s Dorseym. Cross to prežil, no ostal zmrzačený. Keď sa po šiestich týždňoch prebral z kómy, zo strelby si nič nepamätal a mal nevládne celé telo. Aj dýchať zaňho musel prístroj. Veľa kolegov bolo presvedčených, že vlastne dopadol horšie ako Dorsey, pretože to, čo ho čakalo, už nebol život.

No a na prípad Angelly Bentonovej začal sadať prach. Všetko, na čom Dorsey s Crossom pracovali, poznamenala ich hrozná smola. Mátala v ich prípadoch. Nikomu sa do nich nechcelo. Každých šesť mesiacov ich ktosi z oddelenia vytiahol, sfúkol z nich prach, napísal na poslednú stranu dátum a poznámku „Nijaký nový vývoj“. Potom ich pekne na ďalšieho pol roka zavrel do registračky. Takto v losange-

leskej polícii vyzerá priebežná kontrola neuzavretých prípadov.

Prešli štyri roky, ja som bol na dôchodku a zrejme by mi malo byť fajn. Mal som dom nezaťažený hypotékou a auto, za ktoré som zaplatil v hotovosti. Moja penzia bola vyššia ako moje potreby. Pripadalo mi to ako jedna dlhá dovolenka. Nijaká práca, starosti, problémy... Čosi mi však chýbalo a v hĺbke duše som to stále vedel. Bol som ako muzikant čakajúci na angažmán. Ostával som hore dlho do noci, pil priveľa červeného vína a pozeral pritom na biele steny. Musel som buď predať svoj nástroj, alebo si nájsť miesto, kde na ňom môžem hrať.

No a potom mi zavolať Lawton Cross. Nejaký čas to trvalo, no napokon sa aj k nemu donieslo, že som to zabalil. Požiadal manželku, aby vykrútila moje číslo a pridržala mu slúchadlo pri uchu.

„Harry, myslíš niekedy na Angellu Bentonovú?“

„Neprestajne,“ odvetil som.

„Aj ja, Harry. Začína sa mi vracieť pamäť a práve na ňu myslím dosť často.“

Nič viac mi nebolo treba. Keď som posledný raz odchádzal z hollywoodskej policajnej stanice, vravel som si, že toho mám dosť, že už nikdy nebudem chcieť stáť nad mŕtvou či vypočúvať podozrivého. Už vtedy som však vedel, že klamem sám seba, a aby som to trochu zlepšil, zobral som si na penziu škatuľu plnú spisov – kópií otvorených prípadov, čo sa mi nazbierali počas dvanástich rokov v Hollywoode.

Bola medzi nimi aj vražda Angelly Bentonovej. Ani som nemusel otvárať spis, aby som si vybavil všetky detaily toho, ako desivo a ponížene vyzeralo jej odhalené telo na hnedo-červenej dlažbe. Stále ma to bolelo. Trápilo ma, že sa úplne stratila v tom všetkom, čo sa stalo. Akoby jej život po lúpeži dvoch miliónov dolárov nebol až taký dôležitý.

Ten prípad som nemal šancu uzavrieť ani odložiť ako nevyriešený. Zobrali mi ho na príkaz zhora. V losangeleskej polícii to už tak chodí. To však bolo pred štyrmi rokmi. Teraz mi zavolať Lawton Cross a všetko sa zmenilo. Ukončilo to moju pridlhú dovolenku. Dostal som prácu.